

De Vrouwenbrigade

Moord op hoog niveau

Deze roman is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen, werkelijke gebeurtenissen of namen van personen berust op louter toeval.

De Vrouwenbrigade – Moord op hoog niveau
Oorspronkelijke druk 2020
Herziene uitgave 2023
© 2023 Mark Posma

Omslagontwerp: Joost Bosschert
Silhouetten: Anke Posma
Druk: Pumbo.nl

ISBN 978-94-6406-133-8
NUR 331

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

VIGILAT UT QUIESCANT

– *zij waakt, opdat zij rusten* –

Proloog

In een bosrijk landschap niet ver buiten Arnhem werd het kasteeltje Vermiljoen beschenen door de eerste zonnestrallen van een nieuwe dag. Huiszwaluwen scheerden sierlijk rond de torentjes, een enkele sliert ochtendnevel strekte zich over het landgoed uit.

De rubberlaarzen van Roderick Stuyvesant lieten natte sporen achter op het door dauw bedekte gras. Zijn aandacht werd getrokken door een onopvallend zangvogeltje in een boom vlakbij. ‘Tjif-tjaf, tjif-tjaf,’ echode Roderick op vrolijke toon. Er verscheen een tevreden glimlach op zijn gezicht. Geen mooier dagdeel dan de vroege morgen, wanneer de kasteeltuin nog was ondergedompeld in ochtendrust.

De vijftigjarige Roderick voerde de adellijke titel baron en had de aristocratische uitstraling van zijn voorouders geërfd: zijn priemende, grijze ogen stonden in een langgerekt gezicht dat werd gekenmerkt door een prominent naar voren stekende kin. Hij was de jongste telg uit de roemruchte Stuyvesant-dynastie die in de zeventiende eeuw een fortuin had verdiend met de handel in tabak, hoewel boze tongen beweerden dat de rijkdom vooral was verworven met de lucratieve slavenhandel. Van het eens enorme familiekapitaal was tegenwoordig weinig meer over. Een beetje geld restte nog, net genoeg om van te leven. Natuurlijk bezat Roderick het kasteel Vermiljoen, maar dat verkeerde na decennialange verwaarlozing in zo’n slechte staat dat de gemeente het als onbewoonbaar had bestempeld. Roderick en zijn twintig jaar jongere vrouw Brigitte woonden daarom in de bijgebouwen. De uiterlijke schijn van rijkdom en aanzien werd alleen nog hooggehouden door de prachtige tuinen en vijverpartijen rondom het kasteel, die door Roderick en Brigitte met zorg werden onderhouden.

Met een bus vissenvoer in zijn handen wandelde Roderick fluitend naar de grote vijver. Langs de waterkant bespeurde hij de eerste onregelmatigheden. Bedenklijk keek hij naar enkele vertrapte planten. Waren er ganzen geweest? Een ree wellicht die 's nachts was komen drinken? Al te veel aandacht besteedde hij er niet aan. Hij liep naar de rand van de vijver, graaide een handje vissenvoer uit de bus en strooide het uit over het water. Vreemd genoeg bleef het stil in de vijver. Niets bewoog. Geen vis verroerde een vin.

'Waar zijn jullie toch gebleven?' vroeg Roderick, meer aan zichzelf dan aan de vissen. Hij raapte een steentje op en gooide het in de richting van de waterlelies. Een plons, een fonteintje van druppels en een golvende rimpeling van uitdijende cirkels, maar de vissen lieten zich niet zien.

'Roderick!' klonk het achter hem.

Hij draaide zich om. Brigitte kwam aanlopen, de kruiwagen voor zich uit duwend. Haar kastanjebruine haren sprongen bij elke stap even op. Om de ochtendfrisheid te trotseren, was haar slanke gestalte in een ruimvallende, jagersgroene waxcoat gehuld.

'Hallo, liefje.' Roderick liep haar opgewekt tegemoet, de vissen zwommen uit zijn gedachten. Maar plotseling verstarde hij. Een diepe frons verscheen in zijn voorhoofd, alsof het recente beeld van de vijver met enige vertraging door zijn hersenen was verwerkt en nu pas naar de hoogste alarmfase werd opgeschaald. Hij had iets eigenaardigs gezien. Iets zeer ernstigs! Behoedzaam draaide hij zich terug naar de vijver en wat hem eerder alleen onbewust was opgevallen, zag hij nu direct: tussen de welig tierende waterlelies dobberde een spierwit voorwerp. Het leek alsof er een marmeren beeld in de vijver was gegooid, waarvan alleen de arm nog boven de waterspiegel uitstak met vijf bleke vingers die zich naar hem uitstrekten. Toch besepte Roderick meteen dat dit helemaal geen marmeren beeld was. Nee, dit was een mens. Een morsdood mens! Hij hapte naar adem, zijn ogen sperden zich wijd open van schrik en waren niet in staat om het lichaam in de vijver los te laten. Een volgende teug lucht werd naar binnen gezogen en vulde zijn longen. Zijn borstkas zwol op, uitademmen lukte niet meer.

‘Roderick?’ vroeg Brigitte bezorgd achter hem. ‘Gaat het wel?’

In een enorme zucht stootte hij de verzamelde lucht uit zijn longen, wankelde enkele passen bij de vijver vandaan, struikelde achterover en viel op zijn billen in het natte gras.

Er klonk een gil, de kruiwagen kantelde omver. Brigitte rende naar hem toe. ‘Roderick!’ zei ze nogmaals, dit keer op de schrille toonhoogte van paniek.

Een golf van hyperventilatie kwam opzetten. Roderick greep naar zijn borststreek. De omhooggeschoten puls van zijn hart bonkte door zijn ribben tegen zijn hand. Met zijn andere hand wees hij trillend naar de bleke arm in de vijver en naar wat er, verborgen onder de waterlelies, aan de arm vast zou kunnen zitten.

‘Daar... daar ligt iemand!’ perste hij met moeite tussen zijn verkrampde lippen door.

Donderdag – Moord

Op hetzelfde tijdstip dat Roderick Stuyvesant die donderdagochtend het lijk in de vijver ontdekte, duwde rechercheur Miriam Steendonk een irritante hand van haar schouder en draaide zich nog eens om. Ze was geen ochtendmens, wilde dat ook niet zijn en zou het nooit worden. Langzaam gleed ze terug naar dromenland, maar opnieuw schudde de hand haar lijf voorzichtig maar dwingend heen en weer. ‘Opstaan, Miriam.’

‘Verdorie, Henk! Donder toch op!’ barstte ze humeurig uit.

Een geduldige stem met een ergerlijke dosis begrip gaf antwoord: ‘Je moet eruit, schatje. Je bent al laat. Ik heb een ontbijt voor je gemaakt.’

Ze bedwong de neiging om wild naar achteren te meppen en Henk met zijn ontbijt te laten verdwijnen, zodat ze nog even lekker kon blijven liggen onder de behaaglijk warme dekens. Ze besefte dat het verspilde moeite zou zijn. Vroeger had ze het vaak genoeg geprobeerd en ondertussen wist ze dat Henk toch niet weg zou gaan. Hardnekkig als een vastgezogen teek zou hij bij haar bed blijven staan tot ze klaarwakker was.

De geur van geroosterd brood drong haar neusgaten binnen. Ze draaide zich op haar rug en wreef met haar vuisten de slaap uit haar ogen. De slanke gestalte van Henk stond naast het bed. Bemoeidend glimlachte hij haar toe. Zijn ogen stonden vriendelijk achter de ronde glazen van het brilletje rustend op de brede neus van zijn opgewekte, veel te blije hoofd.

Met tegenzin hees ze zich in een zittende positie. Henk trok het hoofdkussen iets omhoog zodat het comfortabel in haar rug steunde.

Ze duwde zijn arm nors weg. ‘Laat me toch. Al die drukte op

de vroege ochtend! En zit alsjeblieft niet zo te grijnzen.'

'Hier.' Voorzichtig plaatste Henk het dienblad op haar schoot.

Zoals altijd zag het er weer smakelijk uit. Thee, jus d'orange, twee geroosterde broodjes en een krantje ernaast. Haar bloedsomloop kwam langzaam op gang, haar lijf ontwaakte. Ze keek naar Henk. Irritatie maakte plaats voor genegenheid. 'Lekker, liefje.'

Hij boog naar haar toe en gaf haar de rituele, vluchtige ochtendkus. Daarna wapperde hij met zijn hand door de lucht. 'Wel even goed je tanden poetsen, zo.'

'Ach, zeurpiet.' Ze dronk een slokje thee en nam een hap van een broodje. Al kauwend dwaalde haar blik naar de wekkerradio op het nachtkastje. 'Godsamme! Zo laat al.'

'Ontbijt nou maar rustig. Zonder jouw bezielende leiding zullen ze heus ook wel beginnen. Een researcheteam is tenslotte geen kleuterklas.'

'Dat denk jij, ja.' Slurpend en gehaast dronk ze de beker thee halfleeg, propte het restant van het broodje in haar mond en stond op.

'Eet nou gewoon je ontbijt even rustig op,' drong Henk aan.

'Geen tijd voor. Neem jij het maar.' Ze liep naar de wasbak en keek in de spiegel, waar een 35-jarige vrouw slaperig terug staaarde. Wallen onder haar ogen gaven aan dat ze weer eens te kort geslapen had. Ze nam zich voor om vanavond echt op tijd naar bed te gaan, maar ze wist nu al dat dat toch niet zou lukken. Ze poetste gehaast haar tanden. Met een elastiekje bond ze haar halflange, donkerbruine haren in een paardenstaart bijeen.

Ze opende de kleerkast. Keurend keek ze langs de hangertjes. 'Dat gedoe met die kleren ook altijd,' mopperde ze. Ze pakte een oranje blouseje, twijfelde, hing het terug en besloot een witte blouse bedrukt met rode rozen aan te trekken. 'Een beetje tuttig misschien,' aarzelde ze nog. 'Ach, wat maakt het ook uit.' Ze stak haar armen door de mouwen. De knoopjes dichtdrukkend, liep ze naar Henk en gaf hem een kus. 'Tot vanavond, lieverd.'

'Doe voorzichtig.'

'Altijd!'

Ze wilde de slaapkamer verlaten.

'O, Miriam...'

Ze bleef stilstaan en draaide zich om.

Henk slofte op zijn zwartleren pantoffels naar haar toe met een iPad in zijn handen en reikte haar het apparaat aan. ‘Verrassing! Anita wil je graag iets vertellen.’

Ze nam de iPad aan. Een facetime-scherm toonde het opgewekte gezicht van haar schoonzus. ‘Hé, Anita. Wat leuk. En zo vroeg.’

Anita lachte. Anita lachte altijd. Parelwitte tanden en vrolijke rimpeltjes. Ze had hetzelfde onverwoestbaar goede humeur als Henk. ‘Lieve, lieve, Miriam,’ begon ze. ‘Ik wil je nog even zeggen hoe fijn ik het vind dat je zondag op de bruiloft getuige wil zijn. Echt, heel fijn.’

‘Het genoeg is wederzijds. Ik kijk ernaar uit.’

‘Nou, ik houd je niet langer op. Je moet vast de deur uit, maar ik moest het gewoon even kwijt. Ach, ik ben nu al helemaal hyper.’

‘Maar de bruiloft duurt nog drie dagen.’

‘Kun je nagaan hoe ik me op de dag zelf zal voelen, maar nu hang ik echt op, hoor. Dag, dag.’

‘Tot zondag, Anita.’

Henk nam de iPad weer van haar over. Hij keek nog vrolijker dan zijn zus. Als ceremoniemeester had hij zijn handen vol aan de organisatie van de bruiloft. ‘Anita en Ashram maken er een spektakelstuk van. Ze waarderen het enorm dat je niet hoeft te werken, zodat ze ons eindelijk weer eens samen zien.’

‘Ik heb er zin in, Henk.’

‘Fijn, en ik ben er echt aan toe. Het is lang geleden dat we met zijn tweeën ergens geweest zijn.’

Ze gaf hem opnieuw een afscheidskus en liep de slaapkamer uit. Ze roffelde de trap af en trok in de hal haar bruine, leren jasje van de kapstok. Daarna haastte ze zich naar haar oude Land Rover onder de carport.

Vanaf de motorkap keken twee gele ogen haar argwanend aan. Het was Moortje, de kat van Henk.

Een schijnuitval was voldoende om het zwarte loeder te verjagen. Klaaglijk miauwend vluchtte het beest naar de achtertuin.

~

Steendonk parkeerde haar auto bij het hoofdbureau van de Arnhemse politie, gelegen aan de Beekstraat. Ze ging het gebouw binnen en passeerde de balie.

‘Goeiemorgen, Jos...’ bromde ze in het voorbijgaan.

De bebaarde baliemedewerker legde de hoorn van de telefoon net neer. ‘Ah, Steendonk!’ Hij wenkte haar naderbij. ‘Alsof je het aanvoelde. Ik krijg juist een melding binnen: er is een dode gevonden.’

Ze bracht haar handen in een berustend gebaar omhoog. ‘Natuurlijk. De dag zou ook eens kalm beginnen. Zeg het maar, wat heb je?’

‘Bij kasteel Vermiljoen is een lichaam uit een vijver opgevestigd. De wijkagent is ter plaatse, hij sprak over een onnatuurlijke doodsoorzaak.’

‘Meld even dat we eraan komen, wil je? En roep Forensische Opsporing ook gelijk op.’ Zonder zijn antwoord af te wachten liep ze de gang in die naar haar kantoor leidde. Ondertussen keek ze op haar horloge. Het was net negen uur geweest. Iedereen zat natuurlijk nog koffie te drinken tot ze verteld werd wat er gebeuren moest.

Met grote passen passeerde ze de deur van haar kantoor om naar binnen te gaan bij de daarnaast gelegen kamer van haar researcheteam. Twee hoofden draaiden zich om.

‘Goedemorgen, Miriam,’ groette de 1 meter 90 lange rechercheur Kim Nagel. Ze had blond, halflang haar dat als een helm om haar hoofd gegoten leek te zijn. Ze was zo mager als een plank. Weinig origineel was haar bijnaam op het bureau dan ook *De Plank*. Kim werkte nu zes jaar in Steendonks team. Privé had ze al vier jaar iets met Veronique, maar wat dat *iets* nou precies inhield, was voor Kim zelf ook niet helemaal duidelijk. Ze liet er weinig over los, leek er soms zelfs gebukt onder te gaan. Niemand van het researcheteam had Veronique in die vier jaar ooit gezien.

‘Natasja,’ groette Steendonk, haar ogen verplaatsend naar haar jongste teamlid. Agente Natasja Woestenburg had een spits, mui-zig gezicht met steil, bruin haar dat net over haar oren viel en een opdringerige wipneus omringd door sproeten.

In het midden van het kantoor bleef Steendonk staan, haar

houding straalde uit dat er een mededeling ging volgen. Vier ogen keken haar vragend aan.

‘We hebben een lijk,’ verklaarde ze kalm.

‘Nice!’ Natasja schoof naar het puntje van haar stoel. ‘Mag ik mee?’

Steendonk keek haar verstoord aan. ‘Nice?’ herhaalde ze. ‘Een lijk is nooit nice, Natasja. Het kan betekenen dat er een moord is gepleegd en een moord is gruwelijk, het is het brute einde van een leven.’

Natasja knipperde even met haar ogen. ‘Ik bedoel alleen maar dat ik graag wil helpen,’ zei ze nukkig. ‘Ik doe al dagen niets anders dan straatsurveillance in Klarendal. Waarom krijg ik nooit eens een serieuze zaak?’

‘Dat komt vanzelf,’ kapte Steendonk haar af. ‘Een beginnend agente kan niet direct de grote zaken oppakken, dat lijkt mij vanzelfsprekend. Bovendien is de bestrijding van drugsoverlast een speerpunt van het gemeentelijk beleid. Districtschef Vlasblom heeft het gemeentebestuur toegezegd dat er gepatrouilleerd wordt in Klarendal, dus jij gaat daar gewoon mee verder. Kim en ik pakken deze zaak op.’

Natasja zakte teleurgesteld onderuit op haar stoel. ‘Weet je wel hoe saai dat is! Kan ik wéér allemaal verhalen aanhoren over junkies die door de brievenbus pissen of op de stoep poepen.’

‘Beter dat, dan andersom,’ relativeerde Steendonk.

De mondhoeken van Natasja zakten nog iets verder naar beneden.

‘Wat weten we?’ bracht Kim het lijk in herinnering.

Steendonk herhaalde de summiere informatie die ze van de baliemedewerker ontvangen had. ‘We gaan nu direct, Kim,’ sprak ze. Daarna keek ze smachtend naar de kop koffie in Natasja’s handen en beseftte dat ze zelf geen tijd zou hebben om een broodnodige dosis cafeïne te tappen uit het tergend trage koffiezetapparaat van het bureau.

Terwijl Kim zich overeind hees, liep Steendonk naar haar jongste teamlid toe. ‘Mag ik even, Natasja.’ Ze pakte de beker koffie uit haar handen, nam een slok, sloot even genietend haar ogen en liep vervolgens met Kim de kamer uit, de beker koffie nog in haar

hand geklemd.

~

Steendonk parkeerde op de witte kiezels voor de ingang van kasteel Vermiljoen dat hoog en smal oprees, gekroond met vier klok-vormige torentjes met leistenen dekplaatjes.

‘Waar moeten we zijn?’ vroeg Kim, om zich heen speurend over het uitgestrekte landgoed.

Steendonk wees naar een jonge wijkagent, die in de tuin van het kasteel stond en hen met een breed armgebaar naderbij wenkte.

‘Ik was als eerste ter plaatse,’ verklaarde de wijkagent, nadat ze hem bereikt hadden. ‘Ik heb het lijk op de walkant gehesen, daarna heb ik direct het bureau gebeld om het misdrijf te melden.’

‘En waarom zou het een misdrijf zijn?’ vroeg Steendonk.

‘Het lichaam heeft een kogelgat in het hoofd, rechercheur.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Dat lijkt mij een goed argument. Wie heeft de dode gevonden?’

‘De eigenaar en bewoner van het kasteel: baron Roderick Stuyvesant. Hij ontdekte het lichaam vanmorgen vroeg. Hij en zijn vrouw zijn behoorlijk overstuur.’

‘Zo, zo, een heuse baron. Die spreken we straks, eerst wil ik zien wat er is aangetroffen.’ Steendonk zette zich in beweging. De plaats delict was niet moeilijk te vinden. De mensen van Forensische Opsporing waren al aanwezig. Ze liepen in witte overalls rond bij de vijver, die met schermen was afgezet.

Een iele vrouw met flink wat grijs in de haren en gekleed in een lange, zwarte jurk stond over het lijk gebogen.

‘Je bent er snel bij vandaag, Elly,’ sprak Steendonk haar aan.

Patholoog-anatoom Elly de Pil kwam overeind. ‘Steendonk en Nagel! Goedemorgen. Althans, voor ons is het een goede morgen, voor deze dame niet bepaald.’ Ze wees met een kort handgebaar naar het lichaam dat naast haar lag.

De ogen van Steendonk volgden de beweging. Op de grond lag een oudere vrouw met de haren in natte slierten langs het grauwgekleurde gezicht gedrapeerd. Aan de zijkant van het hoofd was een kogelwond zichtbaar. ‘Zeg het maar, Elly, wat hebben we hier precies?’

‘Het slachtoffer is een vrouw van achter in de zestig. Er zijn twee schotwonden.’ De vinger van de patholoog-anatoom wees, de woorden volgden. ‘Een in de slaap links en de ander...’ De vinger duwde de blouse van de dode vrouw iets opzij om de plaats van inslag bloot te leggen, ‘...recht in het hart. Onder voorbehoud lijken deze wonden de doodsoorzaak te zijn. Na de autopsie krijg je het definitieve rapport.’

Steendonk monsterde de wat ouwelijke jurk die als een natte lap aan het lijk plakte. Om de hals hing een parelketting, een ring met een rode robijn sierde een vinger. ‘Hebben we een identiteit?’

‘Dat moet je aan de witte pakken vragen,’ reageerde De Pil met een afwerend gebaar.

Een van de witte pakken kwam juist aanlopen. De overall bolde op rond de buikstreek. Blozende wangen en een wortelkleurig kapsel kenmerkten het ronde gezicht. ‘Goedemorgen, Miriam,’ groette hij opgewekt.

Rechercheur Patrick Mulder van Forensische Opsporing was geen vreemde voor haar. ‘Hallo, Patrick. Is er iets van legitimatie gevonden?’

Mulder schudde het hoofd. ‘Op en in de kleding is niets aangetroffen. Mijn mensen zoeken nog, misschien vinden ze iets.’ Hij knikte in de richting van de vijver, waar twee witte pakken in lieslaarzen en met schepnetten door het water plonsden.

‘Nou, ik denk dat ik wel weet wie het is,’ sprak De Pil, die mee had staan luisteren.

Steendonk draaide zich naar de arts en zag een geheimzinnig glimlachje. ‘Wat weet jij dat wij niet weten, Elly?’

‘Ik ben er vrij zeker van dat ik haar ken. Kijk maar eens goed, ze komt jullie toch ook vast bekend voor.’

De rechercheurs bestudeerden de gelaatstrekken van het slachtoffer aandachtig. Steendonk haalde haar schouders op. ‘Nee, er gaat geen belletje rinkelen.’

Kim maakte een aansporend gebaar in de richting van de patholoog-anatoom. ‘Vertel het maar, De Pil, of wacht je op tromgeroffel?’

De Pil schudde haar hoofd in verwondering. ‘Hebben jullie nog nooit van freule Frederika Runehaer gehoord?’

De naam klonk Steendonk bekend in de oren, maar het zou wat haar betrof evengoed de koningin van Zweden kunnen zijn als een prostituee uit de tippelzone.

‘Leest een van jullie wel eens een krant? Freule Frederika Runehaer!’ herhaalde De Pil triomfantelijk, alsof ze de moord bij deze had opgelost.

Steendonk bespeurde een lichte mate van waanzin in de ogen van de opgewonden patholoog-anatoom. Telkens als ze met De Pil te maken kreeg, stelde ze zich voor dat de vrouw in een met spinrag en heksenbrouwsels gevuld boshuisje woonde waar ze alleen uitkwam als er een lijk onderzocht moest worden.

‘Ach, Runehaer,’ sprak Kim nu. Een vaag teken van herkenning verscheen op haar gezicht. ‘Een zangeres, toch?’ Veel verder kwam ze niet.

‘Van televisie?’ probeerde Mulder. ‘Deed ze mee aan *The Voice Senior*?’

De Pil zuchtte. ‘Frederika Runehaer is prominent lid van de Gelderse Provinciale Staten,’ sprak ze op belerende toon. Nog steeds was daar het triomfantelijke lachje, waar Steendonk zich steeds meer aan begon te ergeren.

‘Daar maakt ze al zeker twee decennia deel van uit,’ vervolgde De Pil. ‘Zowaar een dame van hoog niveau en met veel invloed.’

‘Verdomme!’ Steendonk wreef over haar gezicht. ‘Dat gaat geheid een boel gedoe opleveren.’

De Pil knikte wijselijk. ‘Daar kun je wel van uitgaan, ja, maar dat is gelukkig jouw probleem. Als Mulder hier klaar is, kan hij het lichaam afleveren in de snijkamer. Je krijgt de resultaten van de sectie zo snel mogelijk.’

‘En het tijdstip van overlijden, kun je daar al iets over zeggen?’

De Pil wierp nogmaals een blik op het lijk. ‘Als ik afga op de mate van rigor mortis in combinatie met de huidverkleuring, daarbij meewegend dat ze in het water gelegen heeft, zou ik zeggen dat ze zo’n negen à tien uur dood is. Dat betekent dat het overlijden ruwweg tussen twaalf en één uur vannacht heeft plaatsgevonden.’

‘Dank je, Elly. Wij weten even genoeg. Tijd om de getuigen te ondervragen.’

Samen met Kim verwijderde Steendonk zich van de vijver. Ze

keek zoekend om zich heen en wenkte de wijkagent die even verderop rood-wit afzetlint stond te bevestigen om de nog niet aanwezige nieuwsgierigen op afstand te houden.

‘Waar is de baron? Is hij in het kasteel?’ sprak ze hem aan.

‘Nee, het kasteel zelf wordt niet bewoond. De baron woont met zijn vrouw in de oude stallen.’

Ze keek verrast. ‘In de stallen?’

De wijkagent knikte en wees naar een fors gebouw met een rieten dak. ‘De vroegere stallen zijn verbouwd tot woonhuis.’

Ze liep met Kim in de aangegeven richting. ‘Stallen?’ mompelde ze. ‘Dit is al een villa op zich. Mijn huis past er zeker drie keer in.’

‘Verschil moet er zijn, Miriam,’ verklaarde Kim luchtig.

Steendonk liet de ouderwetse deurklopper krachtig op het hout van de voordeur neerdalen en duwde hem tegelijkertijd open. Een magere man liep vanuit de hal hun kant op, een gekwelde uitdrukking tekende zijn gezicht.

‘Baron?’ vroeg Steendonk.

De man knikte bevestigend. ‘Baron Roderick Stuyvesant.’

Ze stak haar hand uit. ‘Rechercheurs Steendonk en Nagel.’ Haar duim wees over haar schouder.

‘Komt u alstublieft verder,’ sprak de baron vermoeid, terwijl hij zich omdraaide en dieper het huis in slofte.

Ze betraden de woonkamer. Een tengere brunette zat breekbaar op de bank. Ze keek geschrokken op. Haar ogen waren rood en vochtig.

Roderick wees met een halfslachtig handgebaar haar kant op. ‘Brigitte, mijn eega.’

Steendonk knikte kort. ‘Recherche,’ verklaarde ze haar aanwezigheid nogmaals.

‘Gaat u zitten.’ Roderick gebaarde naar een verzameling versleten zitmeubelen.

Steendonk zakte neer in een leunstoel die verraderlijk naar achteren zwiepte. Behoedzaam hervond ze haar evenwicht.

‘Hoe erg is het, mevrouw?’ Brigitte keek haar angstig aan.

Steendonk nam haar op: grote, reebruine ogen, hoge jukbeenderen en een bijzonder truttig mantelpakje. ‘We hebben het

slachtoffer onderzocht. Ze is vermoord. Er zijn twee kogelwonden.’ Ze pauzeerde even om de uitwerking van haar woorden te bestuderen.

Het gezicht van Roderick werd lijkkleek, dat van Brigitte vertrok zich in afgrijzen.

‘Moord...’ mompelde Brigitte ontzet. Ze sloeg haar hand tegen de borst. Slanke, sierlijke vingers spreidden zich uit. ‘Maar dat is verschrikkelijk! En op ons landgoed nog wel...’

‘Als ik het goed begrepen heb, heeft u haar gevonden?’ Steendonk keek Roderick strak aan.

Hij slikte. Zijn adamsappel bewoog als een walnoot op en neer. ‘Ja...’ Hij bracht zijn handen een stukje omhoog. ‘Wat moet ik zeggen... Vanmorgen wilden we aan het tuinonderhoud beginnen. Dat doen we eigenlijk elke ochtend. Ik liep naar de vijver om de vissen te voeren en toen... toen zag ik het: een arm die boven het water uitstak. We hebben direct 112 gebeld. De wijkagent was er snel bij.’

‘Heeft u het lichaam herkend?’

‘Nee, we hebben alleen de arm gezien. De wijkagent heeft ons meteen naar binnen gestuurd, maar... maar weet u al wie het is? De dode?’

Ze schudde het hoofd. ‘We hebben nog geen zekerheid over de identiteit.’

‘Geen zekerheid?’ herhaalde Brigitte. ‘Hoe bedoelt u? Heeft u dan wel een vermoeden wie het kan zijn?’

‘Daar kunnen wij nog geen uitspraak over doen, barones. Dat zult u vast begrijpen.’

‘Waar was u gisteravond, baron. Tussen twaalf en één uur?’ nam Kim het gesprek over. Ze had een aantekenboekje in haar handen, waarin ze driftig alle antwoorden van het adellijk echtpaar noteerde.

‘Ik? Ik was hier thuis. Met Brigitte.’

‘We zijn niet weggeweest,’ beaamde Brigitte. ‘We zijn meestal thuis ’s avonds.’

‘Dus u was gisteravond tussen twaalf en één beiden thuis?’

‘Ja, natuurlijk. Dat zei ik net al.’

‘Heeft u iets verdachts gehoord. Een pistoolschot bijvoor-

beeld?’

‘Nee.’ Roderick trok een stellig gezicht. ‘Helemaal niets.’

‘Heeft u ’s avonds wandelaars gezien of is er bezoek geweest?’

Ontkennend schudde hij zijn hoofd.

‘Opvallende geluiden dan? Of een geparkeerde auto misschien, zoiets?’

Roderick dacht even na. ‘Nee, er is echt niets gebeurd. De tuinen zijn tot zonsondergang vrij toegankelijk voor wandelaars. We hebben een heemtuin, een tuin met vijverpartijen en onze Franse tuin met gesculpteerde buxusheggen. ’s Avonds zijn er regelmatig mensen die hun hond uitlaten of een rondje wandelen, maar ik kan mij niet herinneren gisteravond iemand gezien te hebben.’

‘Wat deed u gisteravond?’ vroeg Steendonk.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Keek u televisie, speelde u een spelletje, hoe laat ging u slapen?’ verduidelijkte ze.

Brigitte en Roderick keken elkaar even aan.

‘We gaan altijd vroeg naar bed,’ antwoordde Brigitte. ‘Om een uur of tien.’

‘Gisteren ook?’

‘Ja... volgens mij wel. Toch, Roderick?’

‘Ja, een uur of tien zal het geweest zijn,’ bevestigde haar echtgenoot.

De pen van Kim schreef. ‘En de televisie? Hebben jullie televisie gekeken voor jullie naar bed gingen?’

‘Wij hebben geen televisie.’

‘En dat dan?’ Steendonk wees naar een ouderwets beeldbuisapparaat.

‘Het ding werkt niet. Helaas is ons televisieabonnement twee maanden geleden afgesloten. Wij eh... wij hebben het financieel gezien niet zo breed.’

Steendonk bracht haar wenkbrauwen verrast omhoog. Voor ze iets kon zeggen, verklaarde Roderick zich nader: ‘Het zal u misschien vreemd in de oren klinken, maar het kasteel kost ons alleen maar geld. Onze enige bron van inkomsten is een subsidie die we ontvangen voor het onderhoud van het landgoed. Verder hebben we niets.’

‘Geen rode cent,’ bekrachtigde Brigitte.

‘Slaapt u met het raam open, mevrouw?’ vroeg Kim.

‘Ja, altijd. Voor de frisse lucht, en we worden graag wakker met het gefluit van de vogeltjes.’

‘En toch heeft u gisteravond niets gehoord? Valt u zo snel in slaap of slaapt u gewoon erg vast?’ vroeg Steendonk.

De wangen van Brigitte namen een lichtrode tint aan, haar ogen richtten zich zedig op de vloer. ‘Wij sliepen niet direct, nee. Wij hadden gisteravond een... een romantisch onderonsje.’

‘Brigitte!’ onderbrak Roderick zijn vrouw, om vervolgens zijn hoofd in de richting van Steendonk te draaien. ‘Wij hoeven ons liefdesleven toch niet bloot te leggen? Dat lijkt mij van geen enkel belang voor uw onderzoek.’

Voor ze antwoord kon geven, richtte Kim zich met een broeierige blik tot Brigitte. ‘Hoelang was u daarmee bezig? Als u de liefde bedrijft, vergeet u dan alles om u heen? Kan het zijn dat u daarom niets heeft gemerkt?’

Opnieuw sloeg Brigitte haar ogen verlegen neer.

‘Zeg, mevrouw!’ Roderick keek Kim geïrriteerd aan. ‘Ik maak bezwaar tegen uw vragen. Het is een ernstige inbreuk op onze privacy!’

‘Het betreft moord, baron,’ brak Steendonk in. ‘Maar het beeld is ons duidelijk. Een andere vraag: er bestaat een behoorlijk leeftijdsverschil tussen u beiden. Hoe is dat zo gekomen?’

Roderick leek te ontploffen. ‘Dit is weer een zeer persoonlijke vraag die mijns inziens niet ter zake doet.’

‘Rustig, Roderick.’ Brigitte legde haar hand kalmerend op zijn been en richtte zich tot Steendonk. ‘Er is inderdaad een verschil in leeftijd: ik ben dertig, Roderick is vijftig. U moet begrijpen dat er sinds generaties een innige band tussen onze families bestaat. Ik kwam van kleins af aan op kasteel Vermiljoen en ik heb altijd met bewondering naar Roderick opgekeken. Toen ik zestien jaar was, is de liefde tussen ons opgebloeid. Vandaar.’

‘Dat is apart,’ stelde Kim nadenkend vast. ‘Werkt dat in uw kringen op die manier? Was er sprake van een soort uithuwelijking, moet ik het zo zien?’

‘Nou moet u echt ophouden!’ Roderick schoot omhoog van de

bank. ‘Uithuwelijking! Wij zijn getrouwd uit vrije wil. Liefde kent geen leeftijd, mevrouw!’

‘Kalm maar. Ik begrijp het,’ suste Steendonk. Ze probeerde zich op te richten uit de wiebelige leunstoel, wat met enige moeite ook lukte. ‘Voorlopig weten wij genoeg. Hartelijk dank voor uw medewerking. Als er meer bekend is over de identiteit van het slachtoffer, stellen wij u op de hoogte.’

Ook Kim stond op en stak haar aantekenboekje weg. ‘Tot ziens, baron en barones.’

‘Tot ziens,’ spraken de baron en barones tweestemmig, zichtbaar opgelucht dat het gesprek was afgelopen.

Bij de deur draaide Steendonk zich nog een keer om. ‘O... voor ik het vergeet: bezit u wapens, baron?’

‘Nee. Nou ja, een oud jachtgeweer, maar de laatste keer dat ermee geschoten is, was in de vorige eeuw. U denkt toch niet dat ik de moord gepleegd heb!’ Lichte verontwaardiging klonk door in zijn stem. ‘Beschouwt u mij nu als een verdachte?’

‘Dit is slechts een routinevraag,’ Steendonk keek Roderick strak aan. Weer stuitte zijn adamsappel nerveus op en neer. ‘Ik zal Forensische Opsporing langs sturen om het geweer te laten onderzoeken,’ vervolgde ze. ‘We komen er wel uit.’ Ze draaide zich om en volgde Kim naar buiten.

~

Steendonk trok de deur achter zich dicht. ‘Wat is je indruk, Kim?’

‘Een aantrekkelijke vrouw,’ sprak ze met een verlangende stem.

Steendonk keek verrast op. ‘Dat is weer iets voor jou om op te letten, maar verder? Is het niet opmerkelijk dat ze niets van de moord gemerkt hebben?’

Kim haalde haar schouders kort op. ‘Als ze werkelijk in bed lagen en volledig in elkaar opgingen, kan het goed zijn dat ze niets gehoord hebben.’

‘Het kan ook zijn dat de moord ergens anders heeft plaatsgevonden en dat het lichaam daarna naar de vijver is verplaatst.’

‘Wat zou daar het motief voor kunnen zijn? Zou iemand de schuld op hen willen afschuiven?’

‘Dat is een mogelijkheid. Ik weet nog niet wat ik hiervan denken moet. Als het inderdaad om freule Runehaer gaat, is het wel erg toevallig dat zowel het slachtoffer als degenen die haar gevonden hebben van adel zijn.’

‘Hoe bedoel je?’

‘De adel lijkt mij een wespennest, waar men elkaar van oudsher de hand boven het hoofd houdt of juist rücksichtslos uitmoordt. Het hangt er maar net van af waar hun belang ligt.’

‘We leven toch niet meer in de middeleeuwen.’

‘Vergis je niet. De adel is een conservatief wereldje. Bovendien trouwt men binnen de adeldom al eeuwenlang met neven en nichten om zo hun macht en bezittingen binnen de familie te houden. Inteelt laat zijn sporen na. Veel van die lui zijn knettergek.’

Ze liepen naar de vijver waar een zwarte bestelbus op het grasveld stond geparkeerd. Twee mannen ritsten een lijksak dicht en schoven de dode in de laadruimte. De witte pakken waren hun spullen aan het opruimen, patholoog-anatoom De Pil was nergens meer te bekennen.

Mulder kwam aanlopen. ‘We hebben niets gevonden waarmee we de identiteit van de dode met zekerheid kunnen vaststellen.’

‘En een voertuig, is dat aangetroffen?’ vroeg Steendonk.

‘Ook niet. Er staat geen enkele auto op het terrein, zelfs geen fiets. In het gras aan de overkant van de vijver hebben we wel een van de kogels met een metaaldetector kunnen terugvinden. De moord lijkt dus echt hier gepleegd te zijn. Bovendien lag deze geluiddemper op de bodem van de vijver.’ Hij greep in zijn jaszak en toonde een metalen buisje.

‘Geen pistool?’

Mulder schudde het hoofd.

‘Waarom zou de moordenaar alleen de geluiddemper weggooid?’ vroeg Kim. ‘Dat is toch niet logisch.’

Steendonk dacht na. ‘Paniek,’ besloot ze. ‘Hier is geen professional aan het werk geweest. De dader moet de geluiddemper in verwarring hebben weggegooid.’

‘Die geluiddemper verklaart wel waarom de baron en barones niets gehoord hebben,’ bracht Kim naar voren.

Steendonk bromde instemmend. ‘Patrick,’ zei ze, ‘de baron

heeft een oud jachtgeweer, kun jij onderzoeken of dat het moordwapen is geweest?’

‘De schotwonden zijn niet van een jachtgeweer afkomstig, dat kan ik je zo ook wel vertellen.’

‘Ik weet het, maar elk spoor moet nagetrokken worden. Laat het me zo snel mogelijk weten.’

Terwijl ze de woorden uitsprak, liep ze al met Kim in de richting van het parkeerterrein. Onderweg sprak ze de wijkagent aan, die verveeld op wacht stond bij de afzetlinten. ‘Goed werk, agent,’ complimenteerde ze. ‘Zijn er nog kijkers geweest?’

‘Een man met een hond. Ik heb hem weggestuurd.’

‘Overleg even met Forensisch wanneer de plaats delict vrijgegeven kan worden. Tot die tijd wil ik dat je hier blijft en niemand doorlaat. Mocht je...’

Midden in haar zin werd ze afgeleid door een aftands bestelbusje dat met hoge snelheid kwam aanrijden. Het remde krachtig en trok daarbij diepe sporen in de kiezels van de parkeerplaats.

Een onverzorgde man in een openhangend, geruit overhemd stapte uit. Om zijn nek hing een fotocamera, op zijn terugwijkende kin groeide een geitensik. Zonder op de agenten te letten, liep hij in de richting van de plaats delict. Hij wilde net onder het afzetlint door kruipen toen Steendonk hem streng aansprak. ‘Nee, Vermeijen!’ Ze stapte naar hem toe en pakte zijn bovenarm stevig vast om hem terug achter het afzetlint te duwen. ‘De plaats delict is verboden terrein. Zeker voor jou!’

Hij keek haar verstoord aan. ‘Oh... Steendonk.’ Een teleurgestelde uitdrukking verscheen op zijn gezicht. ‘Er is een dode, begreep ik?’

Ze wierp de verslaggever van de obscure, maar razend populaire website *Jouw Arnhems Nieuws* een scherpe blik toe. ‘Waarom zou er een dode zijn?’

De journalist grijsde. ‘Ik heb gelijk, toch? Waarom zijn de witte pakken er anders?’ Hij knikte naar Mulder en zijn personeel.

Ze gaf geen antwoord. Het laatste waar ze behoefte aan had, was media-aandacht. Dat kon het onderzoek in dit cruciale eerste stadium alleen maar tegenwerken, vooral als het Vermeijen betrof. De man had een talent voor het scoren van primeurs, maar een nog

groter talent voor het aandikken van zijn verhalen, waarbij hij het niet altijd even nauw met de waarheid nam. ‘Hoe weet je hier eigenlijk van?’

De grijns van Vermeijen werd breder, een ontwijkende mededeling volgde: ‘Ik maak wel even wat afstandsfoto’s. Die doen het altijd goed om de sfeer weer te geven.’ Hij wurmde zich onder haar greep vandaan en verwijderde zich van de agenten. Over het afzetlint gebogen, begon hij plaatjes te schieten.

Steendonk draaide zich naar de wijkagent. ‘Alsof het een aasvlieg is die op de lijkklucht afkomt. Zorg dat hij op afstand blijft!’